

Határozatok Tára

C-39/23. sz. ügy

**Keva és társai
kontra
Skatteverket**

(a Högsta förvaltningsdomstolen [Svédország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

A Bíróság ítélete (első tanács), 2024. július 29.

„Előzetes döntéshozatal – EUMSZ 63. cikk – A tőke szabad mozgása – A közjogi nyugdíjalapok által kapott osztalékok adóztatása – A belföldi illetőségű közjogi nyugdíjalapok és a külföldi illetőségű közjogi nyugdíjalapok közötti eltérő bánásmód – Kizárólag a belföldi illetőségű közjogi nyugdíjalapok adómentessége – A helyzetek összehasonlíthatósága – Igazolás – A szociálpolitika által követett cél megőrzésének szükségessége – Az adóztatási joghatóság tagállamok közötti kiegyensúlyozott megosztása megőrzésének szükségessége”

A tőke szabad mozgása és a szabad fizetési műveletek – Korlátozások – Adójogszabályok – Osztalékok adóztatása – Közjogi nyugdíjalapok által kapott osztalékok – A belföldi illetőségű és a külföldi illetőségű közjogi nyugdíjalapok közötti eltérő bánásmód – Kizárólag a belföldi illetőségű közjogi nyugdíjalapok adómentessége – Megengedhetetlenség – Igazolás – Hiány

(EUMSZ 63. cikk)

(lásd: 43., 46., 47., 49–51., 55–58., 60–65., 68., 71., 72., 74., 75. pont és a rendelkező rész)

Összefoglalás

Előzetes döntéshozatal keretében a Bíróság megerősíti, hogy sérti a tőke szabad mozgását az olyan nemzeti szabályozás, amely a belföldi illetőségű társaságok által fizetett osztalékok adójogi bánásmódja tekintetében különbséget tesz a kedvezményezettek között. E megkülönböztetés kizárólag e kedvezményezettek illetőségén alapul.

A jelen ügyben az alapeljárás felperesei, azaz három finn, különböző jogi formát öltő közjogi nyugdíjpénztár Svédországban adót fizetett a svéd társaságoktól kapott osztalékok után. Mivel ezen osztalékokat Finnországban nem adóztatták, az azokra Svédországban kivetett osztalékadót nem lehetett levonni a skandináv országok közötti adóegyezményben előírtak szerint.¹ Márpedig Svédországban az állam részét képező közjogi nyugdíjalapok mentesülnek az adó alól.

¹ A skandináv országok által kötött, a jövedelem- és vagyoadók területén a kettős adóztatás elkerüléséről szóló, Helsinkiben, 1996. szeptember 23-án aláírt egyezmény.

Az alapeljárás felperesei, mivel úgy vélték, hogy az osztalékadó Svédországban történő beszedése ellentétes az EUMSZ 63. cikk értelmében vett szabad tőke mozgással, mert e felperesek összehasonlíthatók a svéd közjogi nyugdíjalapokkal, azt kérték a svéd adóhatóságtól, hogy térítse vissza a Svédországban megfizetett osztalékadót.

Panaszuk elutasítását követően a jogvita a Högsta förvaltningsdomstolen (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Svédország), a kérdést előterjesztő bíróság előtt folytatódott.

Az előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy összeegyeztethető-e az EUMSZ 63. cikk értelmében vett szabad tőke mozgással az ilyen szabályozás, amely előírja a belföldi illetőségű társaságok által külföldi illetőségű közjogi nyugdíjszolgáltató intézményeknek fizetett osztalékok adóztatását, miközben a belföldi illetőségű közjogi nyugdíjalapoknak fizetett osztalékok adómentesek.

A Bíróság úgy ítéli meg, hogy az ilyen szabályozás az EUMSZ 63. cikkel ellentétes.

A Bíróság álláspontja

Elsődlegesen a Bíróság rámutat arra, hogy a szóban forgó szabályozás a tőke szabad mozgása korlátozásának minősül, amelyet az EUMSZ 63. cikk főszabály szerint tilt. E szabályozás ugyanis olyan eltérő adójogi bánásmódot eredményez, amely a külföldi illetőségű közjogi nyugdíjszolgáltató intézményeknek fizetett osztalékok hátrányos bánásmódjához vezet, amely visszatarthatja ezen intézményeket attól, hogy Svédországban letelepedett társaságokba fektessenek be.

E tekintetben valamely állam Szerződésből eredő kötelezettségeinek tiszteletben tartását illetően nem releváns az, hogy ezen állam a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet (OECD) adóztatási modellegyezményének² 24. cikkéhez fűzött kommentár 10. és 12. pontjára hivatkozik, amely pontokból kitűnik, hogy az állam nem köteles ugyanazon adókedvezményeket biztosítani egy másik állam közintézményei számára, mint amelyeket a saját közintézményei számára biztosít.

Ezenkívül a szociális biztonsági rendszerük kialakítására vonatkozó hatáskörük gyakorlása során a tagállamok kötelesek tiszteletben tartani az uniós jogot, különösen az EUM-Szerződésnek az alapvető szabadságokra vonatkozó rendelkezéseit.

Másodsorban a Bíróság megállapítja, hogy a külföldi illetőségű közjogi nyugdíjszolgáltató intézmények és a belföldi illetőségű közjogi nyugdíjalapok közötti eltérő bánásmód objektíve összehasonlítható helyzetekre vonatkozik.

Először is az a tény, hogy valamely közjogi nyugdíjalap a svéd állam részét képezi, a szóban forgó adómentesség céljára tekintettel – amely a svéd állami források körkörös áramlásának elkerülésére irányul – nem hozza őt szükségképpen a külföldi illetőségű közjogi nyugdíjszolgáltató intézmények helyzetétől eltérő helyzetbe. E cél ugyanis akkor is elérhető lenne, ha a külföldi illetőségű közjogi nyugdíjszolgáltató intézmények a belföldi illetőségű társaságok által fizetett osztalékok vonatkozásában Svédországban ugyanúgy adómentességet élveznének, mint a belföldi illetőségű közjogi nyugdíjalapok.

² A kettős adóztatás megszüntetéséről szóló, 1963. július 30-i OECD ajánlás mellékletét képező, az OECD adóügyi bizottsága által kidolgozott, a jövedelem- és vagyonadókat területén a kettős adóztatás elkerülésére szolgáló modellegyezmény.

Egyébiránt az a tény, hogy a külföldi illetőségű közjogi nyugdíjszolgáltató intézményeknek – a belföldi illetőségű közjogi nyugdíjalapoktól eltérően – nem az a céljuk, hogy elősegítsék a svéd szociális biztonsági rendszer pénzügyi stabilitását és fenntarthatóságát, nem minősülhet olyan érvnek, amely lehetetlenné teszi a nyugdíjalapok határon átnyúló összehasonlítását, mivel fogalmilag minden alap célja valamely különálló nemzeti nyugdíjrendszer stabilitásának és fenntarthatóságának védelme.

Másodszor, az egyetlen releváns kritérium, amelyet figyelembe kell venni annak értékelése során, hogy a belföldi illetőségű közjogi nyugdíjalapok és a külföldi illetőségű közjogi nyugdíjszolgáltató intézmények közötti eltérő bánásmód a helyzetek objektív eltérését tükrözi-e, a jelen esetben az alapok illetősége. Úgy tűnik ugyanis, hogy a jogalanyok e két típusa közötti, a jogi formájukra vagy a nyugdíjjárulékok beszedésével, illetve a nyugdíjfizetéssel kapcsolatos feladataik jellegére vonatkozó különbségek nem állnak közvetlen kapcsolatban a svéd társaságoktól kapott osztalékok adójogi bánásmódjával.

Harmadsorban és végül a Bíróság kimondta, hogy sem a svéd szociálpolitika által követett cél megőrzésének szükségessége, sem az adóztatási joghatóság tagállamok közötti kiegyensúlyozott megosztásának megőrzése nem tekinthető a jelen ügyben olyan közérdeken alapuló kényszerítő indoknak, amely a tőke szabad mozgására tekintettel igazolhatná a szóban forgó svéd szabályozást.